

der henstaar en saa stor Mængde af Millionforetagender uløste, at jeg ikke har kendt noget lignende tidligere. Det, den ny Regering altsaa er gaaet ind til, er en tom Statskasse, noget, som jeg mener, at det ærede Medlem først og fremmest maa være klar over. Man var endog kommen til den anden Side af Bunden, saa man var nødt til at ty til Laan hos Nationalbanken for overhovedet at kunne tilfredsstille det daglige Behov. En tom Statskasse og en Mangfoldighed af ikke løste Opgaver, det er en meget vanskelig Stilling, en Stilling, der i høj Grad opfordrer os og ogsaa de Herrer paa den anden Side til at vise Taalmodighed og til at gøre, hvad vi formaa for at komme paa ret Køl igen. Thi deri har det ærede kongevalgte Medlem Ret, at det gaar ikke an fremdeles at leve paa Laan; det fører os dybere og dybere ned i Elendighed, det maa vi bort fra. Jeg skal ikke komme ind paa at tale om Virkningerne af det Finanslovsforslag, som ligger her paa Tingets Bord; det har den højtærede Finansminister gjort paa en saa fyldestgørende Maade, at jeg ikke har noget at føje dertil. Men jeg vil sige noget om det Spørgsmaal, som det ærede 12te kongevalgte Medlem rejste med saa stor Styrke: Hvor skulle Pengene komme fra? Jeg skal gøre enkelte Antydninger, som jeg tror have nogen Vægt, og hvoraf enkelte allerede ere gjorte her i Dag. For det første vil jo det Laan paa 30 Mill. Kr., som vi have været nødte til at stifte, hjælpe os over de øjeblikkelige Vanskeligheder. Dernæst er der jo afsluttet en Traktat med Amerika om de vestindiske Øer, som jeg haaber vil gaa i Orden. Gennem den ville vi forbedre vore Finansier med et Beløb af henimod en Snes Millioner Kroner, de ville komme os vel til pas i dette Øjeblik. Men den Slags Indtægter kunne vi jo ellers ikke regne med, vi maa have vore Finansier i en saadan Orden, at vi kunne leve paa en sund og naturlig Fod, og at Statsmaskineriet kan gaa sin rolige Gang, uden at der i nogen Maade er Behov for Laan. For at naa dertil, er det nødvendigt, hvad der allerede er fremsat her i Tinget i Dag, at Borgerne ude i Landet paa forskellig Vis finde sig i at resignere. Det gaar ikke an, at man opstiller sine Krav med samme Styrke, naar Statskassen har det daarligt, og vi skulle leve paa Laan, som, naar vi befinde os under bedre Vilkaar; vi maa indrette os efter Forholdene og sætte Tæring efter Næring. Vel er der, som jeg

allerede har antydnet, mangfoldige Krav, der staa paa Dagsordenen, men det er ikke absolut nødvendigt, at de gennemføres pludselig; ogsaa der maa der vises adskillig Resignation, og man maa ikke fare stærkere frem, end vore Finanser kunne taale. Jeg nærer i øvrigt ingen Tvivl om, at det vil ske. Ogsaa Rigsdagen maa finde sig i at resignere paa mange Punkter, vi maa have Mod til ofte at sige nej, hvor vi helst vilde sige ja.

Med Hensyn til Fremtiden vil jeg dernæst tillade mig at gøre et Par Antydninger om nogle Muligheder, som jeg har tænkt over i flere Aar. Jeg tror, at det er muligt at bringe vor finansielle Status paa en ordentlig Fod uden at paalægge ny Skatter; jeg tror, det kan naas dels gennem forøgede Indtægter ad anden Vej og dels derigennem, at vi komme ret betydelig ned med Udgifterne. Op med Indtægterne og ned med Udgifterne; det har været mit Løsen under den store Jernbanekommissions Arbejde, det har for Resten været mit Løsen i mange Aar, og jeg tror paa Muligheden af at gennemføre det. Der foreslaas nu i en af de Love, der ligge nede i det andet Ting, en Forhøjelse af Jernbanetaksterne paa omkring et Par Mill. Kr. I Jernbanekommissionens Betænkning ville ærede Medlemmer Pag. 24 ff. finde en Udtalelse, som hele Kommissionen enstemmig har vedtaget. Den gaar ud paa kraftig at opfordre Administrationen til Indskrænkning i Arbejdet ved Statsbanerne, den tilraader en simplere Administration af disse, en Bortskæring af en hel Del overflødig Arbejde, hvorved meget Personal vil gøres overflødig. Jeg er aldeles overbevist om, at der ad denne Vej vil kunne indvindes Millioner. Endvidere ere vi bekendt med, hvad ogsaa den højtærede Finansminister har oplyst om i Dag, at vi fra 1894 til nu have brugt alene til vort Jernbanevæsen, til Udvidelse af bestaaende og til Anlæget af ny Jernbaner, i Gennemsnit 11—12 Mill. Kr. aarlig. Vi maa komme dertil, at dette Beløb bliver betydelig indskrænket. Jeg har sagt det tidligere her i denne Sal, og jeg gentager det nu, at et Beløb af det halve af 11—12 Mill. Kr. eller lidt derunder maa være passende for et saa lille Land som vort. I det Øjeblik vi indrette os i Overensstemmelse hermed, vil der jo ogsaa derved vindes adskillige Millioner. Jeg tror i det hele taget, at naar blot den nuværende Regering faar Tid til at virke — for Tid skal der jo til — skal det nok kunne lade sig gøre at faa Orden i vor Finanshushold-